

sen om ved et af deres Møder at forhandle om Vielsesritualet særlig med Hensyn til Sætningen om *Kvindens Underdanighed*, som har gjort os Kvinder megen Skade, er der tillige et andet Punkt i Ritualet, som jeg gerne vil sige et Par Ord om her i Kvinden og Samfundet.

Pastor Falk Rønne skriver i sin Artikel i Nr. 25, at hele Ritualet kunde trænge til et Gennemsyn, men han vil nu kun kaste sig over Ordene om Kvindernes Underdanighed, som han misbilliger og skriver overordentlig ridderligt og kønt om.

Hele Ritualet kunde trænge til et Gennemsyn, ja det holder jeg med ham i og vil prøve paa at bevise.

Det, som jeg særlig misbilliger i det nu gældende Ritual, er selve Vielsesordene: „Saa forkynder jeg Eder nu rette Ægtefolk at være for Gud og Mennesker i Faderens Sønnens og den Hellig Aands Navn“. Det er den Form, Katolikkerne bruger, og som forklarer, at de kalder det et Sakrament, og naturligvis saa forbyder Skilsmisse. Men Gud har jo ingen Steder sagt: *gaar* ud i al Verden og *vier* alle Folk i mit Navn, som han har sagt: *gaar* ud i al Verden og *døber* alle Folk i mit Navn.

Vel har han i Paradiset indstiftet Ægteskabet i det Hele taget, saa vi gerne kan kalde det en guddommelig Handling, men om han vil have at *disse to* skal have hinanden det er dog derfor ikke givet.

Præsterne søger derfor at værges sig, ved at sætte en Ønskeform ind med disse Ord „*det ske*“ i Guds Navn, og det, som staar efter Gud og Mennesker, siger de, giver dem Berettigelse dertil, men saa bliver det galt med det næste Led: „Hvad Gud har sammenføjed maa Mennesker ikke adskille“, og dog giver Staten den Lov at skilles ad, — det er „Vrøvl“ var der en Præst, der sagde forleden.

Jeg vilde derfor ønske at Vielsen blev en borgerlig Handling og at vi kun fik Kirkens Velsignelse, som er foreslaaet efter den borgerlige Akt; thi saadan er dog Forholdet: De Paagældende stifter selv deres Ægteskab ved at give hinanden Haand og Hjerte, Staten anerkender det, og Kirken giver sin Velsignelse, og det kan den godt give til *alle*, der begærer den, ligesom den lyser Velsignelsen over alle dem, der om Søndagen kommer i Kirken. Det er de klare Standpunkter, der skulde følges, saa var der mere Sandhed deri.

Lynghby i Marts.

Jutta Bojsen Møller.

Borgerlig Vielse.

„Den gode Forståelse“.

Da Fru Stampe Feddersen har nævnet mig „den kristne Landbokvinde“ som en yderlig Modsætning til den københavnske Kvinde A. K., har jeg fået Lyst at sende et lille Svar.

Fru S. F. maner Kvindesagens Venner til at være forstående over for hinanden, og det vidner sikkert om Forståelse af en Fremtidssfare og stor Kærlighed til Sagen selv.

Men for at kunne forstå, er det heldigt at kunne *se* og *høre*, og vi Landbokvinder kan hverken se eller høre den, der i en Polemik ikke kæmper under sit Navn.

Ved vore Folkemøder og i vor Skole lærte vi:

„Vil Dansken i Verden fægte
men dølger *Asyn* og Navn,
jeg ved, at hans *Ånd* er ej ægte,
jeg tager ham ej i Favn“.

Første Gang, jeg for mange År siden deltog i en Polemik, skrev jeg også under et Mærke, men Redaktør Carlsen i Hjørring sendte mig Artiklen tilbage og bad mig sætte mit Navn under, da Artiklen var så personlig. Min første Følelse var dyb Skamfuldhed, og Skamfuldheden blev dybere, da jeg ved at læse Artiklen igennem påny følte en stor Lyst til at mildne adskillige Udtryk, nu, mit Navn skulde under.

Det påstås, at de allerfleste anonyme Breve desværre stammer fra Kvinder; det bliver vanskeligt anderledes, men kan vi i hvert Fald ikke kæmpe for fuld Åbenhed i Polemik, i vort eget Organ især? Det hæmmer Forståelsen uhyre, at man ikke engang ved, om det er Mand eller Kvinde, der skriver.

Hvem af os kender ikke Historien om den vejfarende, der kommer til den enlige Bonde på Jyllands Heder og spørger om Vej og beder om Hvile og Mad, men som intet opnår, før Spørgsmålet er besvaret: „Mig få Lov at spørge, hvor er den Mand fra?“

Vi har smilt af denne store Nysgerrighed. Og dog var det måske noget helt andet, der lå til Grund.

Vi Landboere har som andre civiliserede Mennesker en Trang til *Form*. Vi kan yde Gæstfrihed, men vi vil vide overfor hvem. Vi kan også være i Besiddelse af Villie til at være forstående overfor anderledestænkende, selv om der tales uden Forståelse om det, vi elsker og skylder Tak, men vi vil vide, hvem det er, der står overfor os.

Tør det håbes, at vore Landbokvinder efterhånden vil tage Ordet i „Kv. og Sf.“,